

2001

XL. ŠP (24.–27. 5.)

Jubilejní přehlídka – s podtitulem „festival literatury, divadla, výtvarného umění a hudby, festival lidí a umění“, podle Vladimíra Hulce „poněkud schizofrenní“. Vybíralo se z pěti tzv. „licencovaných přehlídek“ a dalších doporučení, což se opět neobešlo bez komplikací. Programová rada (Vladimír Hulec, Markéta Hoskovcová, Vladimír Michal, Martin Rumler, Petr Christov, Iveta Hodoušková, Petr Jelínek, Karel Tomas, Petr Haken a Stanislav Nemrava) vybrala do programu ŠP patnáct z dvaceti čtyř navržených inscenací, které podle recenze Vladimíra Hulce představovaly „jak neumětelství a kýč, tak precizní práci, jak komunální banalitu, tak náročný experiment, jak provokaci, tak šed“. Před píseckými branami bohužel skončili např. pražští Puchmajeři, Dekadentní divadlo Beruška z Hranic či Malá scéna Zlín... Hrál se tentokrát na nejrůznějších místech, od naprosto nedivadelního sálu kulturního domu či jeho loutkového divadla, s diváky na jevišti DFŠ, až po komorní kukátko jeho divadelní kavárny. Zúčastnilo se téměř 170 členů souborů a dalších 29 osob – lektorů, pozorovatelů, hostů.

Vladimír Hulec vymezuje ve zpravodaji vystupující soubory pojmy „staří mladí“ a „školní mladí“. K první skupině řadí Divadlo Facka z Uherského Hradiště, které představilo klauniádu *Tichá noc* (scénář a režie Sergej Sanža) s prvky improvizace kombinující klasickou i moderní pantomimu; ale diváky prý inscenace příliš neoslovila. Císlerova hra *Brejle* v podání Divadelního spolku Prkno z Veverské Bítýšky (režie Pavel Vašíček) se pohybovala „až na hranici kýče s lascivním ‚tlustým‘ humorem a vypočítavým přehráváním na úrovni estrády, byť s herecky suverénním projevem“. Do druhé skupiny Hulec zařazuje představení dramatických oddělení ZUŠ či gymnaziální spolky. Divadelní sdružení gymnázia Spoušť z Jihlavy uvedlo autorský apokryf Ivany Fexové *Biblický příběh o konci lidství* jako výtvarné pohybové divadlo, Dramatická školička Svitavy dokonale propracovaný tvar autorského divadla *Strom* podle Alexandra Klimenta v úpravě Karla Šefrny a Jany Mandlové, založený především na hudebnosti, na práci s loutkou a objekty, na pohybovém herectví a práci se světlem. Což byl „divadelní zážitek překračující rámec práce ZUŠ“. Macourkovu *Hru na Zuzanku* představila Stopa při libereckém Podještědském gymnáziu (vedoucí Milena Šajdková) v inscenaci „upravené na míru interpretů, kteří s chutí a ve strhujícím tempu oživilí absurdní a hravý text z 60. let minulého století“, podle Hulce jako „hezky zazpívanou písničku“. Královéhradecké Jesličky (jedno z jejich uskupení Dospělá embrya) uvedly v režii a dramaturgii pedagoga Jana Dvořáka inscenaci z veršů Josefa Hiršala *Zastavení zakázáno, parkování povoleno* jako „prepostmodernistickou demonstrační revui“. Už postarší studenti ZUŠ využili Hiršalovy parodie českých básníků „k rozpoutání feministické smršťe a erotického dusna“. Představení, sice skvěle přijaté, však poněkud doplatilo na „estrádní prostor“ píseckého kulturního klubu...

Zcela kontroverzní ohlas mělo vystoupení náchodského souboru DRED autora, pedagoga a režiséra Ondřeje Pumra. Jejich „selské drama s prvky týrání zvířat“ s názvem *Kolik životů má kočka* se v Písku oproti regionální přehlídce „pro nepřipravenost inscenace i herců“ zásadně proměnilo v nechtěně rozpačitý happening, jemuž publikum neporozumělo. Divadelní soubor Homotronní neŠkvor ze Zruče nad Sázavou přivezl autorský text svého člena Pavla Jecelína *Občan hmyz* – situační estrádu plnou bzukotu, inscenaci s prvky klauniády, s ambiciózním pohledem na svět očima hmyzu, ale herecky a režijně zatím

nevyzrálou. Pražské Divadlo Padlo hrálo *Rukověť protivy* (režie P. Lipavský) jako experimentální pokus o nástrahách dospívání ve výrazně stylizovaném pohybovém divadle a se vstupy voicebandu, bohužel naráželo jak na technickou nevyspělost, tak na inscenační nedopracovanost, přesto inscenace patřila k pozitivům přehlídky. Pozitivní přijetí si získala inscenace souboru Golemovy gaťky z blanenské ZUŠ s názvem *Ženy*, absurdní příběh o opuštěnosti, vyprávěný improvizací a výtvarně pohybovým divadlem. Divadlo V soukolí z Havířova objevilo v inscenaci *Jsou soutěsky, jsou v nás* „svůj vlastní improvizací potenciál, své pohybové a pantomimické variace navazující na nejlepší proudy tohoto typu divadla“. Nezklamala ani pražská Vostoška svou autorskou hříčkou *Rekonstrukce* (režie Ondřej Cihlář), jakousi „dobrodružně-romantickou detektivní partií z totalitních dob“, divadelně a herecky vypointovanou a „jako hodinky šlapající“.

Vrcholem přehlídky však byly tři mimořádné inscenace: „postmoderní“ šok prvního píseckého opusu úpicko-pražské Společnosti dr. Krásky autora a režiséra Petra Lanty – rafinovaná, emotivně i intelektuálně působivá inscenace *Hra o Dorotě* na motivy lidového podkrkonošského divadla, „zasazená však do postmoderního kýče super-pop marketového života“. Inscenace s prvky show a karnevalizace sice vyvolala řadu polemik, ale posunula hranice vnímání současného postmoderního divadla. Podobně i další „drsná“ autorská inscenace *Vašíček 22* kolínského souboru IGDYŽ v režii autora Davida Dvořáka. Představení poněkud dlouhé, ale „všemi prostředky výtvarnými, zvukovými i hereckými nejaktuálnější příspěvek k současnému divadelnímu stylu, označovanému cool“, jak napsal Vladimír Hulec.

A Nejhodnější medvídci, soubor už levitující mezi Prahou a Hradcem Králové, uvedli *Chilliastru* jako „rafinovanou a mystifikační scénickou strukturu patafyzického příběhu o chillipapričkách, zasazenou na „bulharsko-řecké pomezí“, parodické, nekonvenční a výtvarně opulentní“. Toto nové, jazykově vytríbené dílko René Levinského (alias T. S. Gyros, scéna Marek Zákostelecký) bylo jednou z dosud nejlepších inscenací souboru.

V lektorském sboru tentokrát byli Karol Horváth (v té době dramaturg Městského divadla Zlín), Peter Janků (šéf výpravy Divadla Banská Bystrica), Vladimír Hulec a František Karel Tománek (tehdy dramaturg Městského divadla Karlovy Vary), který diskuse také moderoval. A v „produkčním týmu“ Renata Dejlová, Karel Tomas, Milan Strotzer, také dramaturg místního Kulturního klubu Petr Jelínek a další. Místní nakladatelství PRAAM vydalo k jubilejnímu ročníku skromnou paperbackovou publikaci *Šrámkův Písek v přesýpacích hodinách*. Sestavil ji Milan Princ tak, že namixoval dobové dokumenty a citace z politických projevů někdejších „představitelů“ pořádajících organizací, vtipné glosy Ivana Vyskočila a Pavla Boška a ohlasy tvůrců, kteří smysl Písku naplňovali – Petra Lébla, Jana Antonína Pitínského, Hadivadla, pražské Pětky... Zpravodaj vedený Adélou Janovskou po dlouhé době recenzoval představení.

V doprovodném programu se inspirativním koncertem představil i lektor a písničkář – „folkař a šaman slovenského kmeňa“ Peter Janků, konala se opět minidílna jevištního šermu, již vedl Petr Nůsek-Sacher, v parku hrál loňský účastník přehlídky brněnský Dřevěný kůň inscenaci *Brno 1899*. Jak píše Karel Tomas, písecký pořadatel „zapracoval na prorůstání přehlídky do písecké reality“. Tomas při zahájení s radostí přivítal i početné místní publikum. Již před začátkem přehlídky se konala představení pro školy *Jak se dělá divadlo* divadelního spolku Princip, divadlo Kvelb uvedlo pohádku *O princezně Jasněnce* a v parcích *Můj bestiar*, *Staré pověsti* a hru *Tam u nás se nikdy nemýlí*, koncertovaly skupiny Rezavá klec a Závodníci, v DFS hráli *Besídka divadla Sklep* pražští Sklepáci, svůj recitál představil Jiří Smitzer... Ministerstvo kultury přispělo grantem ve výši 100 tisíc Kč a město dalo padesát, zbytek cca 17 tisíc uhradily účastnické poplatky. Nefinanční vklad (bezplatné pronájmy ad. od spolupřadatelů) byl rovněž nemalý, takže se ročník zaplatil.

Do Hronova jsme nakonec nominovali Svatou Dorotu pro naprosto originální přístup ke známé legendě a propracovanou a domyšlenou formu, jež osobitě odráží dnešní postmoderní svět. Nevytváří pouhou skládku obrazů, ale jejich vrstvením a prolínáním vzniká nová kvalita. Ovšem na druhém místě doporučená Chillastra i na třetím Vašíček 22 jsou inscenace, jež by měly do Hronova mít brány otevřené. A neztratily by se jistě ani havířovské Soutěsky doporučené na 3. místě. Jak jsem napsal již do Divadelních novin – Petr Lanta (Dr. Krása), René Levínský (Nejhodnější medvídci) a David Dvořák (IGDYŽ) jsou osobnosti, jež dávají vzpomenout na Scherhaufery, Goldflamy, Tučky, Vorly, Vangeli, Léblly či Pitínské. A takovým je třeba dávat prostor. (Hulec, Vladimír. Postmoderna na mnoho způsobů aneb Šrámkův Písek v přesýpacích hodinách. AS 2001, roč. 38, č. 4, s. 6)

„Většinu diváků tvořili v posledních ročnících hlavně herci ostatních souborů, jenže my bychom chtěli, aby se z přehlídky stala skutečně atraktivní akce pro lidi,“ uvedl Petr Jelínek, dramaturg Kulturního klubu města Písek. Dodal, že festival získá větší popularitu jen tehdy, když vyjde ven mezi lidi. „Musíme co nejvíc divadel dostat na ulici. Ale nemyslím tím jen přehlídková představení, protože některá by se k tomu svým charakterem prostě nehodila. Ale rádi bychom pro příští rok připravili ještě doprovodný program s pouličními divadly, ale třeba i s hudební produkcí.“ (-ze-. Divadelní festival Šrámkův Písek představí českou amatérskou scénu. Mladá fronta Dnes, 25. 5. 2001)